

43. ČÍSLO/II. ROČNÍK

3,- Kč

23. ŘÍJEN 1994

HNUTÍ LAIKŮ K POSVĚCENÍ LIDSTVA

1. Bohu zasvěcený život, jenž vyznačoval vývoj církve během sta-letí, se projevoval a dosud projevuje různými formami. Tuto rozličnost si musíme uvědomit při četbě té kapitoly koncilní konstituce „**Světlo národů**“, která je věnována uplatňování evangelních rad. Má název „řeholníci“, avšak okruh jejich věro-účných úvah a pastoračních úmyslů zahrnuje mnohem širší a různoro-dější skutečnost Bohu zasvěceného života, jak se vytvářel v moderní době.

2. Je nemálo osob, které si i dnes volí cestu Bohu zasvěceného života v řeholních institutech či kongregacích již dlouhou dobu působících v církvi. Tento život se díky jejich přítomnosti obohacuje stále novými projevy spirituality.

V církvi však nyní existují i nová viditelná sdružení Bohu zasvěcených osob, uznaná a řízená z kanonického hlediska. Jsou to především tzv. „**sekulární instituty**“, ve kterých, podle kodexu kanonického práva, „*věřící, žijící ve světě, se snaží o dokonalost v lásce a usilují o posvěcování světa, hlavně tím, že v něm sami pracují*“. Členové těchto institutů berou na sebe závazky plynoucí z evangelních rad, snaží se je však uvést v soulad se životem vyznačujícím se světskou činností a v duchu sekulárních institutů. Již před mnoha lety, ještě před koncilem, žili někteří geniální průkopníci této formy Bohu zasvěceného života, jež se zevně podobá spíše životu laiků než řeholníků. U některých snad tato volba byla nezbytná, totiž v tom smyslu, že by nebyli mohli vstoupit do některé řeholní rodiny pro určité rodinné závazky nebo v důsledku jiných překážek, mnoho z nich však k této volbě přivedl ideál spojit opravdové zasvěcení se Bohu s životem ve světské skutečnosti, který je rovněž (Božím) povoláním. Je zásluhou papeže Pia XII., že uznal oprávněnost této formy zasvěcení se Bohu apoštolskou konstitucí „**Provida Mater 'Ecclesia'**“ z r. 1947.

Kromě sekulárních institutů kodex kanonického práva uznává i tzv. „**Společnosti apoštolského života**“, jejichž členové bez řeholních slibů sledují společností vlastní apoštolské cíle, vedou vlastním způsobem bratrský život v komunitě a usilují o dokonalou lásku zachováváním svých stanov“. Mezi těmito společnostmi připodobňovanými institutům Bohu zasvěceného života jsou i takové, jejichž

členové se stanovami určeným způsobem snaží o praktické uplatňování evangelních rad. I tímto způsobem je možno zasvětit se Bohu.

3. V poslední době vznikl určitý počet „**hnutí**“ neboli „**církevních sdružení**“ (agregací). Mluvil jsem o nich s uznáním na sympoziu na téma „**Křesťanské společenství a laická sdružení**“, které svolala Italská biskupská konference. Řekl jsem tehdy: „**Tento jev je typický pro současné církevní historické období. Je třeba rovněž s opravdovým potěšením prohlásit, že rozsah těchto sdružení zahrnuje všechny způsoby působení křesťanů v nynější společnosti**“. Jako tehdy, i dnes **vyslovuji přání, aby „tato laická sdružení žila v plném církevním společenství s místním biskupem a vyvarovala se nebezpečí určité samolibosti, tíhnoucí k zabsolutňování vlastních zkušeností a k odlučování se od společného života místních církví a duchovních pastýřů**“.

Tato hnutí či sdružení, třebaže se tvoří mezi laiky, zaměřují často své členy - nebo alespoň jejich část - k uplatňování evangelních rad. Proto, i když se prohlašují za laická sdružení, vznikají i mezi nimi skupiny či komunity Bohu zasvěceného života. Kromě toho, tento způsob Bohu zasvěceného života může vést i ke služebnému kněžství, jestliže některé komunity přijímají i kněze nebo zaměřují své mladé členy ke kněžskému svěcení. Stává se tak, že některá z těchto hnutí nosí v sobě podobu církve podle tří směrů, jimiž se může ubírat vývoj jejího historického složení, tj. laikové, kněží a Bohu zasvěcené duše v okruhu evangelních rad.

4. O této nové skutečnosti stačí jen stručná zmínka, aniž bychom podrobně popisovali různá hnutí. **Spíše chceme zdůraznit význam jejich působení v současné církvi.**

Je důležité uznat v nich znamení **charismatických darů, které Duch sv. uděluje církvi ve stále nových, někdy i nepředvídatelných formách. Zkušenosti těchto let nám dovolují potvrdit, že charismatický život v souladu se základy víry, se zdaleka nevyčerpává, nýbrž na-chází v církvi nové výrazy, zvláště ve způsobech Bohu zasvěceného života.**

Zcela zvláštním a v určitém smyslu novým rysem těchto zkušeností, je **důležitost, kterou v nich obvykle má**

jejich laický ráz. Je pravda, že slovo „laik“ může vést k určitému nedorozumění i na náboženském poli. Když laikové usilují o uplatňování evangelních rad, nepochybně tím do určité míry vstupují do stavu Bohu zasvěceného života, velmi odlišného od obvyklého života ostatních věřících, kteří volí cestu manželství anebo různých světských za-městnání. „**Bohu zasvěcení laikové si však přesto chtějí uchovat a dále upevňovat tento svůj laický titul, protože chtějí zůstat členy Božího lidu podle původního významu výrazu „laik“, odvozeného z řeckého „laos“, tj. lid a chtějí vydávat svědectví o tomto svém příslušenství, aniž by se odlučovali od svých bratří, a to ani v občanském životě.**

Značně významné a zajímavé jsou i názory těchto hnutí o církvi. Projevuje se v nich rozhodná vůle žít životem celé církve jako společenství Kristových následovníků, a to tak, aby se tento život **obrázel v hluboké jednotě a spolupráci mezi laiky, kněžími a řeholníky, pokud jde o osobní volbu a druh apoštolátu.**

Je pravda, že tyto tři typické rysy, tj. charismatická životnost, vůle vydávat svědectví o příslušnosti k Božímu lidu a požadavek společenství mezi Bohu zasvěcenými osobami, laiky a kněžími, jsou vlastností společně všem způsobům Bohu zasvěceného života; je však třeba též uznat, že se výrazněji **projevují v současných hnutích, jež se obvykle vyznačují velmi hlubokým smyslem pro tajemství církve a chtějí co nejlépe sloužit jejímu poslání.**

5. Kromě hnutí a komunit s „laicko-církevním“ zaměřením je třeba poukázat i na jiné druhy moderních komunit, totiž ty, jež kladou větší důraz na tradiční prvky řeholního života. Některé z nich mají skutečně mnišské zaměření spolu se značným rozvojem liturgické modlitby; jiné se zařazují spíše do tzv. „kanovnícké“ tradice, která, společně s mnišskou, byla velmi živá ve středověkých sta-letích. Vyznačovala se zejména péčí o farnosti a měla tedy i širší okruh apoštolátu. Ještě radikálnější je dnes nový, tzv. poustevnický směr, projevující se zakládáním či obnovováním poustevn starého a zároveň i nového typu.

Při letmém, povrchním pohledu by se mohlo zdát, že některé z těchto způsobů Bohu zasvěceného života nesouhlasí se současnými směry církevního života. **Ve skutečnosti však**

cirkev - která jistě potřebuje Bohu zasvěcené osoby, které se při-mějším způsobem obracejí ke světu, aby jej evangelizovaly - **potřebuje stejně, a snad ještě více ty, kdo hledají, povznášejí a vydávají svě-dectví o Boží přítomnosti a mož-nosti styku s Bohem,** rovněž s úmyslem dosáhnout posvěcení lidstva. Jsou to dva rysy Bohu zasvěceného života, jež se projevují v Ježíši Kristu, jenž chodil mezi lid, aby mu přinášel světlo a život, sou-časně

však též vyhledával samotu, aby se mohl věnovat rozjímání a modlitbě. **Žádný z těchto dvou požadavků nemůže být zanedbá-ván ani v současném církevním životě. Musíme být vděčni Duchu sv., že nám to nepřetržitě umož-ňuje pochopit prostřednictvím charismatických darů, které hojně uděluje a též pomocí různých, často překvapujících akcí, které vnuká.**

MYŠLENKA NA NEDĚLI

UZDRAVENÍ

BARTIMEA, SLEPCE U JERICHA

Starší církevní spisovatelé, jimž byly známy i některé tradice předá-vané zprávy, o nichž my jinak neví-me, označovali Bartimea (= syna Timeova) za známého duchovního správce prvokřesťanské obce v Jeri-chu. Evangelium o tom nevypráví, ale okolnost, že nám evangelista Ma-rek (proti svému zvyku) přesně za-znamenal místo uzdravení a jméno uzdraveného, mohla by být důka-zem pro věrohodnost oné tradiční zprávy. *Kdo dostal Boží milost,* ten je povinen děkovat Bohu svědectvím křesťanského života: jsem i já Bohu vděčen - jako syn Timeův - svým ži-votem za obdržení tolika milostí?

* * * * *

Slepotu je velkým křížem a lze ji léčit jen zřídka. *Zaslepenost je však ještě*

větším neštěstím. Na rozdíl od slepce zaslepený člověk si není vě-dom svého stavu a odmítá každou zmlínku o své „slepotě“ a nabídku pomoci.

Zaslepení jsou materialisté, kte-ří popírají duchovno; racionalisté, pro něž neexistuje, co si sami nemo-hou ověřit svým rozumem a smysly; zvlášt' nešťastnou a nebezpečnou je zaslepenost, když se zaslepené názo-ry racionalistů vydávají za dokona-lost a službu Bohu a církvi.

Každému slepci, i tomu od na-rození, dává Bůh milost a Kristus je mu „světlem, které osvěcuje každé-ho člověka“ (J 1,9). Kdo včas Boží nabídku nepřijme, kdo zůstane lho-steiný či odmítavý k Božimu světlu, i k mimořádným aktivitám Božího milosrdenství na záchranu lidstva, kdo kolem nich buduje „ostnaté dráty“ a „uháší Ducha“, ten se musí bát budoucího soudu. Právě taková

charismatická hnutí ulehčují přijetí Božího světla, strhují svými vlnami i lidi, kteří chtěli stát stranou nábo-ženských proudů; poslední souhlas k milosti ovšem musí dát každý člo-věk sám.

* * * * *

Každý člověk je svobodný v po-měru k milosti, může se rozhodnout pro ni i proti ní, ale musí pak nést důsledky svého rozhodnutí.

* * * * *

„Pane, ať vidím!“ Pane, ať pro-hlédnou moji drazí, ať prohlédne celý náš národ! „Ježíši, synu Davi-dův,“ Mesiáši, na jehož příchod čekáme, „smiluj se nad námi!“

- hr -

POSELSTVÍ OTCE BISKUPA ANTONÍNA LIŠKY Z ŘÍMSKÉHO SYNODU O ZASVĚCENÉM ŽIVOTĚ

Milí spolubratři, milí bratři a ses-try, vlastně musím říci milí spolu-bratři řeholníci a milé sestřičky!

Všechny vás vřele pozdravuji z Věčného města. Řím nás v sobotu přivítal hromy a blesky a záplavou vod. Doufám, že to jsou jediné hro-my a blesky zde a že průtrž mračen je symbolem bohatých milostí, které dává Pán své církvi prostřednictvím tohoto synodu. Biskupský synod o zasvěceném životě - hned v neděli ráno jsme se účastnili jeho zahájení mší sv., kterou slavil Sv. Otec se všemi delegáty synodu. Slavil mši svatou se Sv. Otcem je vždycky po-vznášející. I když je to tatáž oběť, kterou jsem slavil v sobotu v bis-kupské kapli spolu se čtyřmi ses-třičkami nebo před dvěma týdny ve venkovském kostele, kde jsem za-stupoval nemocného pana faráře. Při této slavnosti byla viditelná jednota církve ze všech národů, plemen a ja-zyků. Sv.

otec jako vždy s úsměvem, jen bylo znát, že pastýřská hůl slou-ží svému původnímu účelu. Jednání synodu začala ihned v pondělí v de-vět hodin zpěvem hymnu „Přijď Stvo-řiteli Duchu k nám“ a modlitbou hodinek. A hned do práce. Dalo by se říci, že je to krutá práce. Od de-víti do půl jedné a od tří do sedmi. Jedna řeč za druhou, všemi možný-mi jazyky, latinou počínaje. Zatím se mi zdá, že nejvíce zaznívá španěl-ština. Sv. Otec se účastní všech ple-nárních zasedání. Zahajuje modlitby a zakončuje shromáždění. Mohl jsem se s ním o přestávce krátce po-zdravit za sebe i za naše kněze a všechnen Boží lid. Všude je babilon jazyků. Já sedím mezi biskupem z Jižní Ameriky, rodilým Indiánem a na druhé straně mám biskupa z Polska. Češtinou se potěším s pa-nem arcibiskupem a s P. Dukou a potom jsou tu bratři Slováci, pan kardinál Tomko a pan biskup Hru-

šovský a jedna sestřička. Ve středu ráno jsem zažil radostné překvapení. Na cestě na zasedání mě přepadly mé ovečky, pouť z Pacova s P. Soc-manem. Z toho, co bylo zatím na synodu řečeno, vyznačuje úcta, láska a respekt církve a jejich biskupů k zasvěcenému životu, ke všem řeholníkům a řeholnicím a jejich čin-nosti, ať už je to modlitba nebo oběť nebo apoštolské působení a lásky-plná služba. Tento způsob života podle evangelních rad patří podstat-ně a neodmyslitelně k církvi. Synod má přispět k jeho prohloubení a do-konalejšímu zapojení do života cír-kve podle potřeb naší doby. A ta potřebuje svědectví právě takového života: chudoby, čistoty a posluš-nosti v lásce a oddanosti.

Radio Vaticana

PANNA MARIA KARMELSKÁ

LITURGICKÁ ČTENÍ V TÝDNU

Neděle 23. říjen - 1. čt.: Jer 31,7-9
30. neděle v mezidobí Ž 126(125),1-2ab.2cd-3.4-5.6 odp.: 3
2. čt.: Žid 5,1-6 Ev.: Mk 10,46-52

Pondělí 24. říjen - 1. čt.: Ef 4,32-5,8
nez. pam sv. Ž 1,1-2.3.4+6 odp.: srv. Ef 5,1
Antonína Klareta Ev.: Lk 13,10-17

Úterý 25. říjen - 1. čt.: 1Král 8,22-23.27-30
slavnost výročí posvěc. Ž 84(83),3.4.5+10.11 odp.: 2
kostela nebo ferie 2. čt.: 1Kor 3,9c-11.16-17 Ev.: Mt 16,13-19

Středa 26. říjen - 1. čt.: Ef 6,1-9
ferie Ž 144,10-11.12-13ab.13cd-14 odp.: 13 c
Ev.: Lk 13,22-30

Čtvrtek 27. říjen - 1. čt.: Ef 6,10-20
ferie Ž 143,1.2.9-10 odp.: 1a
Ev.: Lk 13,31-35

Pátek 28. říjen - 1. čt.: Ef 2,19-22
svátek sv. Ž 19(18),2-3.4-5 odp.: Řím 10,18b
Šimona a Judy Ev.: Lk 6,12-19

Sobota 29. říjen - 1. čt.: Flp 1,18b-26
sobotní pam. Ž 41,2.3.5bcd odp.: srv. 3a
Panny Marie Ev.: Lk 14,1.7-11

BREVIÁŘ PRO LAIKY

NĚMECKO: BOJ O KATOLICKOU MLÁDEŽ POKRAČUJE

Podle zprávy z Duesseldorfu z 26. září podzimní plenární schůze Německé biskupské konference ve Fuldě byla věnována m.j. pastoraci mládeže. Po projednání stížností na vedení Svazu katolické mládeže, které odvádělo mládež od nauky i praxe církve, šířilo nesprávné ná-zory zejména na sexuální život a kterému schází „základní loyalita vůči papeži a církvi“ (jak se vyjádřil rothenburgský biskup Walter Kas-per), se biskupové rozhodli zbavit předsedu Svazu Rolfa Petera Creme-ra místa vedoucího na pracovišti pro pastoraci při Biskupské konferenci a zbavit jej také funkce poradce ko-mise pro mládež při Biskupské kon-ferenci, zároveň z této funkce od-volalo i Karin Kortmannovou.

Mimoto konference vyslovila „formální nesouhlas“ předsednictvu Svazu kvůli organizování podpisové akce za plné zrovnoprávnění žen ve všech církevních úřadech a funk-cích. Vedení Svazu bohužel pokračovalo v útocih na biskupy a „pro-rokovalo“, že „není daleko doba, kdy kostely budou bez mládeže“. Biskup Kasper varoval před rozdělením ve-dení církve a mládeží a zdůraznil, že postup Biskupské konference nebyl zaměřen vůbec proti mládeži, nýbrž jen proti předsednictvu Svazu. Bis-kupové dobře vědí, že mnoho mla-dých lidí neschvalovalo uvolněný směr předsednictva Svazu, ze Svazu odešlo nebo začalo pracovat mimo Svaz.

Uvedení do první modlitby dne	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	23.10.	24.10.	25.10.	26.10.	27.10.	28.10.	29.10.
Antifona	919	934	1637	964	980	1673	1666
Žalm	784	783	786	784	784	786	783

Ranní chvály

Hymnus	920	935	1638	964	981	1567	1667
Antifony	920	935	1639	965	981	1674	1014
Žalmy	921	936	813	965	981	813	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	1639	969	985	1674	1668
Antifona k Zach. kantiku	723	939	1639	969	985	1675	1669
Prosby	924	939	1640	969	985	1675	1655
Záv. modlitba	723	1566	1640	970	986	1568	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	925	940	1264	970	986	1264	1018
Antifony	925	940	1641	971	987	1676	1019
Žalmy	926	940	1265	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	1641	973	989	1676	1021
Záv. modlitba	723	943	1640	973	990	1568	1022

Nešpory:

SO

Hymnus	915	929	1642	1642	975	991	1677	1024
Antifony	916	929	1633	1643	976	992	1678	1025
Žalmy	916	930	1633	1643	976	992	1678	1025
Kr. čtení a zpěv	918	933	1636	1646	979	995	1680	1027
Ant. ke kant. P.M.	722	723	1637	1647	979	995	1681	723
Prosby	918	933	1637	1647	979	995	1681	1028
Záv. modlitba	723	723	1640	1640	980	996	1568	724

Kompletář	1238	1242	1238	1242	1254	1257	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

KRISTUS KRÁL

8. dubna byla v Sixtinské kapli slavnostně odhalena restaurovaná freska Posledního soudu, přibližující nám význačný den liturgického ro-ku, svátek Krista Krále.

Až přijde Kristus Král ve své slá-vě, posadí se na svůj slavný trůn a před ním budou shromážděny všechny národy. Tehdy král oddělí ospravedlněné od zavržených a pů-jdou jedni do věčného života, druzí do věčného trápení.

Mesiáš byl tímto úkolem pověřen a vyzbrojen potřebnou mocí od Boha Otce. Slavné vzkříšení zasloužil svým věrným svou smrtí a potvrdil svým zmrtvýchvstáním. Proto je u proroka Izaiáše nazýván Otcem budoucího věku. Bude Otcem vyvolených k blaženému životu.

Mravní poučení z toho je pro všechny věřící obsaženo ve slovech apoštola Pavla: „Bděte, buďte při-praveni!“

Z vypravování malíře a životopisce Vasariho víme, že v září 1535 jmenoval papež Pavel III. Miche-langela vrchním architektem, so-chařem a malířem Apoštolského paláce. Pavel III. si přál, aby Mi-chelangelo vyzdobil oltářní stěnu Sixtinské kaple. A tak se umělec čtvrt století po dokončení malby na klenbě vrátil znovu do Sixtinské kaple. Vzhledem k tomu, že na klen-bě vylicil počátky lidstva, rozhodl se namalovat na oltářní stěnu závě-rečné dějství lidské tragedie.

Kompozice Posledního soudu od-poruje tradičním pravidlům. Skupi-ny postav ve spodní části mají větší odstupy, ale směrem vzhůru houst-nou a těžknou. Vystupňovaný dyna-mismus

horních postav dramatizuje kontrast světla a stínů. Světelným ohniskem je zářivý kruh kolem Krista-soudce. Mohutným natoče-ním těla vyniká i síla Kristova gesta, středu kompozice, kolem něhož ro-tuje proud blažených s t o u p a j í c í c h k nebi.

Kristus zvedá slavnostním ges-tem ruku, aby proklel zatracence, kteří se řítí do pekel v hroznech postav, jež prosí o smilování, zdro-ce-ny pouhým gestem božského maje-státu, zatímco dole se už Charon chystá odrazit od břehu s bárkou plnou odsouzených. Po boku Kris-tově je vidět Pannu Marii, k níž se upínají prosebné zraky hříšníků, protože ona jediná se může za ně přimluvit u Pána nebes i země. Nad nimi nesou andělé emblémy Kris-tova utrpení, příčinu Spasitelova rozhořčení, protože ani jeho muka nedokázala lidstvo zachránit.

Kolem Krista je kruh nesčetných postav proroků a apoštolů, k nimž patří zejména Adam a svatý Petr. První je tam proto, že je praotcem všech lidí, druhý jako zakladatel křesťanství. Poblíž i opodál se radují a objímají další světci a světice, pro-tože dosáhly díky Boží milosti odmě-ny za své skutky. Pod Kristovým nohama je sedm andělů s troubami, jak o nich píše svatý Jan. Kromě toho jsou tam další dva andělé, kteří mají v ruce knihy života. Opodál je zachyceno s překrásným postřehem sedm smrtelných hříchů, jež v po-době ďáblů stahují do pekel duše letící k nebesům. V rysech hříšníků se zračí jak jejich hřích, tak strach z věčného zatracení. Celé dílo

se vy-značuje takovým množstvím postav a tak strašlivou silou a velikostí, že se to opravdu nedá vyložit, ale musí se to vidět.

I když je to skutečně podivu-hodné a veliké dílo, pro Michelan-gela to nebylo nic nemožného, pro-tože to byl člověk, který se vyzna-čoval důvtipem a moudrostí, poznal mnoho lidí a získal znalosti díky životní praxi. Proto také každý, kdo trochu rozumí malířství, nemůže ne-rozpoznat sílu jeho umění a nepo-znat v jeho postavách myšlenky a ci-ty, jež dosud nikdo před ním tako-vým způsobem nenamaloval. Vždyť jeho dílo dovede rozehvět nejen srdce těch, kteří se v malířství vy-znají, ale i těch, kteří o něm nic nevědí.

Restaurací rozsáhlé fresky bylo odstraněno mnoho vrstev prachu, mastnoty a sazí ze svíček usazených na Michelangelově malbě. Vzhled úžasného díla toto úsilí podstatně změnilo. Barvy jsou opět silné a ma-jí větší světelnost. Jsou to vlastně barvy, kterých užíval Michelangelův učitel fresky Ghirlandaio ve Floren-cii. Michelangelovu dílu tak byla navracena původní vitalita a mládí.

BISKUP ČESTNÝM OBČANEM

Mons. Václav František Lobkowicz, světicí biskup pražský, se stal dne 30. září 1994 čestným občanem města Sedlec - Prčice.

Prčice byla v minulosti městem s primátorem a dvanácti konšely. Toto město v jižních Čechách bylo kolébkou rodu pánů z Růže. A právě odtud se erbovní znamení - pětilistá růže - rozšířilo do více než šedesáti dalších měst a obcí. Rovněž tak Se-dlec byl v minulosti městem, a do-konce městem okresním. V době totality poklesla obě města na obec, ale nynější parlament schválil jejich opětovné povýšení na město (od 1. července).

Od rodu Lobkowiczů pochází také městský znak s otevřenou branou (pražský arcibiskup Dr. Mi-loslav Vlk při letošním birmování řekl, že otevřená brána nás vybízí, abychom měli otevřené srdce pro každého ke konání dobra).

Pan biskup Lobkowicz, za pří-tomnosti starostů okolních měst a přednosta okresu Benešov, přijal de-kret o čestném občanství při slavnosti v

kulturním domě v Sedlci společně s dalšími čestnými občany. Po slav-nosti společně navštívili místní nově opravenou radnici a také kostel svatého Jeronýma. Otec biskup se též zapsal do pamětní knihy.

Druhého dne, v sobotu 1. října, pokračovaly oslavy slavnou mší svatou v kostele. Byli na ni pozváni kněží působící v okolních farnostech a čestní hosté. Hlavním celebrantem byl benešovský vikář, děkan Fran-tišek Velíšek.

Při mši svaté promluvil také sta-rostka města Sedlec-Prčice Jaroslav Krejčí. Mimo jiné se zmínil o mezi-národním roku rodiny a na znamení úcty k rodině a ženám - matkám předal symbolicky své manželce květiny s poděkováním. Rodina je skutečně základem každého s t á t u i města a právě dnes je z mnoha stran ohrožována.

Slavnosti pokračovaly na mostě, který spojuje Sedlec a Prčici, kro-jovaným průvodem, purkmistr v do-bovém obleku četl císařský dekret

o znaku města, vystupovali praotec Čech a kněžna Libuše, zněly fanfáry a pořádaly se rytířské hry. Součástí oslav se stal i den otevřených dveří školy a farního úřadu. Škola uspo-řádala také výstavu o městě, mezi exponáty byla i velká kronika po-chodu Praha-Prčice, která je vedena v prčickém kostele (zakladatelé po-chodu jsou také čestnými občany). Slavnost skončila večer mohutným ohňostrojem.

Udělením čestného občanství pa-nu biskupovi Lobkowiczovi bylo vy-jádřeno i poděkování katolické církvi za zásluhy o město, neboť církev zde vybudovala nemocnici, zavedla ško-ly, postavila kostely a má velké zá-sluhy o mravní výchovu, vzdělanost i kulturu.

P. Antonín Odvárka

OTEVŘENÝ DOPIS MÉMU BUDOUCÍMU MANŽELOVI

Ačkoliv dosud přesně nevím, kdo jsi, často na Tebe myslím. Jak asi právě žiješ? Záleží mi na tom, víš, protože způsob, jakým žiješ teď, určuje, jakým mužem se staneš... mužem, s kterým strávím zbytek svého života.

Zřejmě z nějakých podivných důvodů nepřichází mužnost u mužů automaticky. Někteří stráví celý život tím, že se snaží dokázat svou mužnost lovem, sportem a rychlou jízdou a naneštěstí také pohlavní aktivitou. Nám ženám se to zdá zvláštní, že chce někdo pohlavním stykem dokázat, že je muž. Pro nás je to jen důkaz, že dozrál do puberty a nepovažujeme to samo o sobě za velký úspěch. Stát se mužem je mnohem složitější proces.

Je divné, že i dnes se chce větší na kluků oženit s dívkou, která svou sexualitu respektuje. Neradí si svou budoucí ženu představují v náručí jiného nebo jako předmět vtipů mezi kluky v šatně tělocvičny. Vytahují se s takovými děvčaty, ale nežení se s nimi. Chtějí si vzít děvče, které „to nikdy nedělalo“ nebo „dělalo a lituje toho“, které chápe, že sexualita musí mluvit řečí trvalé, oddané lásky - děvče, jako jsem já.

Proč bych si měla chtít vzít ně-koho takového, někoho, kdo si chce vzít pannu, ale utrácí své mládí tím, že připravuje děvčata o panenství, aby dokázal svou mužnost? Není v mých očích „pravým mužem“ - je sobecký, nezralý kluk hnaný nejistotou, ne láskou - a mě nezajímá.

Chci od Tebe víc. Chci, abys respektoval svoji sexualitu tak, jako já respektuji mou. Chci, abys byl opravdový, vyrovnaný muž, ne slaboch, který používá ženy k tomu, aby zakryl svou

nejistotu. Takový by přece nemohl mít všechny ty ženy a najednou milovat mne. Možná, že je „do-brý“ v posteli, ale v lásce nestojí za nic.

Chci, aby ses opravdu učil milovat. Učit se milovat, znamená učit se dát druhého na první místo. Suknič-káři nejde v první řadě o dobro druhého. Zneužije děvče tím, že svým tělem slibuje stálý vztah, ale o stálý vztah mu nejde. Vystavuje děvče nebezpečí nákazy ošklivými chorobami... chorobami, které může později přenést i na svou ženu. To není milování. Skutečný muž miluje ženy, všechny ženy a chce to, co je pro ně nejlepší. Nedopustí, aby jeho vlastní touha rozhodovala o jeho jednání. O svém jednání chce rozhodovat raději on sám.

Chci, aby ses naučil sebeovládání. Je mi to velmi důležité. Nechci si vzít muže, který se nedokáže ovládat. Takoví muži jsou špatnými manžely. Ten, kdo neumí říci v sexu „ne“, to ve čtyřiceti nebude umět o nic lépe než v osmnácti. Známe ženy, které si dělají starosti, kdykoliv jejich manžel přijme atraktivní sekretářku. To nechci. Co by to bylo za manželství, kdybych Tě nemohla s důvěrou pustit ani na služební cestu?

Zkrátka, nemyslím, že se vyplatí žít tímto způsobem. Společnost Ti tvrdí, že se šidíš o vrchol své sexuality. Tvoje mlčení může mezi kluky, kteří se vytahují, provokovat. Možná, že Ti nějaké děvče, s kterým jsi chodil, řeklo, že asi nejsi normální, protože jsi je nezval do postele. V hloubi duše však musíš vědět, že pohlavní styk nedokáže Tvou mužnost. Je to jen k zlosti, že to zřejmě neví

nikdo jiný kromě Tebe.

Ale někdo to ví. Já to vím a já jsem konečně ta jediná, na které záleží. Ne, nejsem tak omezená, jako ti, co tvrdí, že si vezmou jen pannu nebo panice. Dnešní společnost ne-podporuje panenství, zvláště ne mužské panictví. Dokážu odpustit chyby v Tvé minulosti. Záleží mi však na Tvé budoucnosti, která začíná dneškem. Až se s Tebou setkám, chci najít muže, který se vědomě rozhodl čekat... z lásky ke své budoucí rodině a odpovědnosti k našemu manželství. Chci, abys byl opravdovým mužem, který získal schopnost ovládnutí, zralost a velkorysost, které čekání přináší. V šatně mezi kluky Ti asi nezískají popularitu, ale mně se líbí. Udělají z Tebe lepšího manžela a lepšího otce. To je pro mne „sexy“.

Já jsem se po celá ta léta zdržela pohlavní aktivity a nebylo to z nedostatku příležitosti. Měla jsem dost zájemců a nebylo vždy lehké říci „ne“. Víš, že to ani pro Tebe není vždycky lehké. Ale posílí to naše manželství. Sexualita bude naším vzájemným darem, naší vlastní „řečí“. Bude patřit nám dvěma a ne „nám a všem, s kterými jsme kdy chodili“.

Děkuji, že na mne čekáš. Slibuji Ti, že toho nebudeš litovat.

(CCL Family Foundations, Volume XIX, Number 1, červenec - srpen 1992, str. 15)

CÍRKEV SE NESMÍ UDISKUTOVAT K SMRTI

INTERVIEW S ARCIBISKUPEM JOHANNEM DYBOU

- Pane arcibiskupe, v jednom šlágru se říká: „V 66 letech život začíná.“ Umínili jste si něco podobného pro dobu po svých 65. narozeninách?

- 65 neznamená pro biskupa žádnou přestávku. Je to poměrně bezvýznamné datum. Je to den, ve kterém děkujeme a slavíme. Pak všechno pokračuje jako dosud.

- S novými nebo jinými akcenty?

- Existují ovšem věci zvláštního významu. Jednou z nich je pro nás kněžský dorost. To je ovšem problém. Ale nesmí se vidět izolovaně, nýbrž souvisí se situací ve farnostech a v rodinách. Musíme se vrátit ke zdrojům radosti a ne se udiskutovat k smrti. Spatřuji pro příští roky hlavní bod programu

v tom, abychom se stali církví, v níž žít bude radostí...

- Nyní je církev v obtížné situaci. Co je základním předpokladem, aby se církev s jistotou uvedla do příštího tisíciletí?

- Základním předpokladem je, aby se pevně přidržovala víry a jed-noty. Tak jako dříve obce byly za-jedno při lámání chleba a v apoštol-ském učení, tak nesmíme dnes nechat rozbit svátostnou jednotu učení.

- Velkou starostí církve je velké množství nevěřících a hostej-ných. Jak je možné tyto lidi misionovat nebo nově misionovat?

- Myslím, že je možno lidi do-sáhnout jenom osobně. Mám určitou skepsi proti propagaci na široké frontě. Víra se dá

šířit jenom od oso-by k osobě, od srdce k srdci, od úst k ústům. Neměly by se zapojovat prostředky, ale lidé. Opravdové kře-sťany jsem našel jenom tehdy, když se obrátili setkáním s jinými pře-svědčenými křesťany.

- Ale vy jste právě mluvili o zmenšujícím se počtu kněží. Neprojevuje se tady zřetelně problém církve, že na jedné straně lidé ztrácí a na druhé straně by chtěla misionářit?

- K tomuto bodu musíme zaměřit svoji práci. Je samozřejmě lépe mít jednoho přesvědčeného a dobrého křesťana a využít ho, než říkat takového nemáme, tedy zaplatíme tři méně dobré. Jistě je to problém, ale musíme začít evangelizaci s těmi lidmi, které máme. K nim patří ovšem také kněží. Musí se osobně starat o lidi, kteří přicházejí v

úva-hu. Odpověď na nedostatek kněží řekl už Ježíš: „Proste pána žně, aby poslal dělníky na svou žně.“ A on také tuto prosbu vyslyší. On neřekl, hledejte náhradu, nebo máte dostatek peněz, pořídte si nějaké. Výcho-diskem z nedostatku kněží jsou modlitba a přsvědčení, a ne hledání náhradních řešení.

- Nyní existuje také v církvi pluralismus společnosti. V otáz-kách učení o sexualitě nebo kněž-ského svěcení žen se názory vel-mi široce rozcházejí. Jak může zde církev dojít zpátky k jednotě?

- V tomto se musí jako první rozlišovat, co je podstatnou otázkou víry a co jsou druhotné otázky or-ganizace. Tady platí stará církevní zásada: In necessariis unitas, in dublis libertas, in omnibus caritas. To znamená: V nezbytném jednota, v pochybném svoboda a ve všem láska. Protože se nám přehled po-někud vytratil, proto máme v církvi tolik zmatků. Ve mši svatě se mod-líme po Otče nás „a ochraňuj nás od zmatku a hříchu“. Na co jste se ptali, není hřích, ale je to zmatek.

- V čem spočívá ten zmatek?

- Mnohé, co se navrhuje jako „demokratizace“ církve, je výrazem

bludného obrazu církve. Jestliže se církev považuje za lidský spolek, pak dochází k takovým návrhům. Proto si musíme dát otázku: Co je církev? Církev přežila všechna stale-tí a režimy právě proto, že nebyla organizována podle politických a společenských principů, nýbrž jako zřízení Boží na skále jednoty. Musí-me vysvětlovat, proč musí být církev tak, jak ji Bůh založil. Tento úkol patří ovšem také nám, biskupům. V minulých letech často chyběla nutná zřetelnost.

- Jste také politicky anga-žovaný biskup. Církev a politika se v současnosti stále více různí v názorech, třeba na potrat. Je církev ještě podstatným politic-kým faktorem?

- Já si myslím, že je. Církev vel-mi vytváří mínění. Smíme se ovšem vyjadřovat jen k základním otázkám, které se dotýkají víry a života věřících. Nemůžeme vyvíjet tlak v ob-lastech, v nichž jsou křesťané svo-bodní. Musíme se vystříhat toho, abychom vstupovali do mnoha kaž-dodenních otázek s oprávněním rozhodovat.

- Pane arcibiskupe, vy nepatří-te k tichým biskupům. Jste pro jiné spíše příliš tichý nebo příliš hlasitý?

- Já myslím, že to není otázka síly

hlasu, nýbrž obsahu, který vzbuzuje ohlas a reakce. Naše po-selství je znamením odporu. Tyto reakce jsou pak znamením, že jsme trefili do černého. Kristus za své poselství zemřel na kříži. Církev stojí za svědectvím těch, kteří zaplatili ži-votem. Když tuto zvěst zvěstuje správně v dnešní době, nesklízí re-kordy v popularitě, nýbrž právě na-opak.

- V jednom dotazníku jste odpověděl, že vaší největší chy-bou je netrpělivost. Jste opravdu tak netrpělivý člověk?

- Ano, to je pravda. Ale člověk může pak objevit, že netrpělivost může někdy mít také kladné strán-ky. Je to sice chyba, ale neponechá-vá tím mnohé ležet. Existuje také trpělivost, která uspává.

Schw. Kath. Wochenzeitung,
38/1994

MARIA - PŘÍKLAD VÍRY PRO DNEŠNÍ DOBU

ARCIBISKUP DYBA OBNOVIL VE FULDĚ ZASVĚCENÍ NĚMECKA MATCE BOŽÍ

První věřící Nového zákona byla Maria, která je blízka každému, kdo ji hledá, je především vzorem víry, řekl arcipastýř. Matka Boží nevěřila jenom tomu, čemu mohla rozumět a vidět, nýbrž také tomu, co už ne-mohla chápat. Kdo věří jenom tomu, co se mu zdá být v Božím plánu přijatelné, je malověrný. To není ta-ková víra, která by mohla přenášet přes propasti osudu a božské Pro-zřetelnosti.

Maria věděla, komu uvěřila. Proto je také našim příkladem v naději. Kdo s Marií důvěřuje v Bo-ha, ten se dočká velkých věcí. Když se dnes znovu v Rusku a na Ukraji-ně, na Kavkazu až po Kirgizii roz-svěcují světla před miliony ikon a do-mácích oltářů, pak je to především zásluhou matek a babiček, které ochránily plamínek a uchovaly nadě-ji. Kdo se modlí, smí doufat, řekl Dy-ba. Moc tohoto zaslíbení Páně je možno v posledních letech pociťovat obdivuhodným způsobem.

Maria je současně příkladem v lásce, dodal dále biskup. Když se dnes zaposloucháme do politických, společenských, ale také církevních diskusí, uslyšíme řeč o mnoha čís-lech a datech. **Probirají se účtová-ní, vznášejí se obžaloby a protesty - jenom o lásce a odevzdanosti není nic slyšet.** Zvláště ne tam, kde jde o ženy. O skromnosti a obě-tavosti slyšíme od mnoha řečnic

jako o „věcech včerejška“. *„Jestliže ale mají být láska a obětavost věcmi včerejška a dnes se mají zrušit, pak běda naší budoucnosti,*“ varoval arcibiskup. Ale na všech lidech, kteří uctívají Marii a kteří si z ní berou příklad, má být vidět, že přinášejí do svých rodin a do svého okolí lásku a odevzdanost, bez nichž se naše společnost nemůže obejít. Jestliže někdo v nějakém plátku požaduje „konec s oslavou panenství a ma-teřství v církvi“, pak by se mělo takovým pokrokářským duchům od-povědět, že tomu nebude konec nikdy, dokud budou existovat lidé, kteří ctí Matku Boží a berou si z ní příklad.

Aby se ale mohly tyto podněty uskutečnit, měla by se Maria stát příkladem také v odvaze. Maria byla na začátku úplně sama. Jakou odvahu musela vynaložit, aby se se svým posláním postavila proti celé-mu světu, který o tom ještě vůbec nic nevěděl. Dnes můžeme často slyšet, že někdo „odvážně zkritizo-val“ papeže a „úřadující c í r k e v “. **K čemu je dnes potřeba větší odva-hy,** ptal se arcibiskup, **řící něco proti papeži, nebo se přiznat k papeži, přiznat se k čistotě a ke studu, nebo ke všeobecné uvolněnosti mravů a nestydatosti? Je velmi na pováž-e-nou, že k tomu došlo také v círk-vi, že je zapotřebí větší o d v a h y k tomu, přiznat se k jednotě s pa-**

pežem a biskupy a k jednotě ve víře, než ke kritice a „kultuře boje a sporu,“ řekl arcibiskup. *„Musíme být odvážnější,*“ varoval ar-cipastýř, *„vždyť odvaha je motorem naší víry. Věřící, který je malověrný, nebude zářit do dálky.“*

Víra, naděje, láska a odvaha se zvěčnily ve věrnosti, uzavřel arcibis-kup Dyba. Také tady by mohla Maria posloužit jako příklad. Kdo zůstane věrný až pod kříž, obdrží Marii za matku a tato věrnost bude rozhodující pro náš věčný osud. Prá-vě v dobách velké nevěrnosti, kdy by mnozí mohli ztratit odvahu, pova-žujme také za Boží výzvu, abychom zůstali věrní.

Proti duchu doby bychom se měli v této hodině sejít, abychom se skrze Marii zasvětili tomu, který má nebe i zemi ve své moci.

Arcibiskup vyzval důrazně, aby-chom také v naší době následovali slovo Boží bez výskrtávání: **„Ve víře bez hranic, v naději ve vítězství, v nekonečné lásce Boží, s odva-hou ke svědectví a v neotřesné věrnosti!“**

Schw. Kath. Wochenzeitung,
38/1994

ODVAHA K VÍŘE

Ponenáhlu se mezi nás vkrádá strach. Na jedné straně nás znepokojují zprávy z celého světa o stále nových katastrofách, které vyvolávají vraždy, hlad a útek, útlak a beznaděj. Začínáme tušit, že už se dlouho nebudeme moci o tyto problémy nezajímat. Budou nevyhnutná rozhodnutí a opatření. Na druhé straně nám hrozí, že ztratíme půdu pod nohama, protože pochopíme, že jsme žili nad poměry. Nejenom materiálně, ale především také morálně.

Vždyť naše snaha po stále větší svobodě, která se stala samoučelem a stále větší spotřebou, produkující už stěží zvládnutelné množství odpadků, zničila mnoho nosných hodnot. Především jsme ale na této cestě stále více vytlačili na okraj Boha. Koho vlastně udivuje, že se na nás ze všech stran tlačí skoro neřešitelné problémy? Drog a

kriminalita jsou dva bezprostřední následky.

Ještě horší ale je, že nám připadá stále těžší, abychom ještě dali odpověď na smysl toho, co vlastně děláme. Tedy pokračovat jako do-sud? To je totéž jako rezignace, že nakonec všechno nemá smysl. Kdo se dnes dobře dívá, poznává u stále většího počtu lidí strašnou spirálu. Nejdříve se člověk stáhne ze společnosti, pak odumře rozhovor a nakonec člověka zachvátí tiché zoufalství.

Izajáš, velký prorok starého Izraele, vmetl jednou svému králi Acha-ovi do tváře „**Nebudete-li stáli ve víře, neobstojíte!**“ (Iz 7,9) A tato věta **by nemohla být dnes aktuálnější**. Protože ať chceme nebo ne chceme uznat, na víře závisí budoucnost. Stále tvrdší boje o rozdělování mezi Severem a Jihem,

boje v naší společnosti, ale také mezi námi sa-mými nás přivádějí do záhuby jako nevěra v našem životě. Protože tam, kde už Bůh nehraje žádnou roli, nehraje roli ani vztah k bližnímu.

Odpověď na strach, který se vkrádá, na problémy, se kterými si nevíme rady, spočívá ve volání po víře. Až konečně pochopíme, na co nás upozorňuje také Izajáš, pak pro-citneme, abychom znovu objevili člověka, začali brát vážně jeho starosti, abychom mu dali odpověď na osobní těžkosti. Izajáš nás volá k rozhodnutí a my bychom se mu neměli vyhýbat: „Neuvěříte-li, neobstojíte.“ Nekolísáme už příliš nebezpečně?

K. Rüdiger Durth

NA CO JSME ZAPOMNĚLI?

Podívejme se v duchu na apoštolů, kteří se vrátili z misijní cesty. (Vypráví nám o tom Mt 10,5, Mk 6, 30, Lk 9,10.) Každý se chlubil svými úspěchy. Vždyť všichni nejen hlásali evangelium, oni také dělali zázraky! Možná jen Jidáš má kyselý obličej. Určitě mu nabízeli odměnu za uzdravení, nabízeli úplatu, aby ně-komu pomohl a on musel všechno odmítnout...

Jaká byla reakce na ty všechny vychloubačné řeči ze strany Pána Ježíše? Lukáš napsal: „... vzal je s sebou a odebral se v ústraní na osamělé místo směrem k městu jménem Betsaida.“

Nastala doba tržního hospodářství. Prodává se nejen práce, člověk může prodávat své schopnosti, inteligenci, vzdělání, výrobky. Nejedním byl v minulé době jen bezvýznamným úředníkem, mistrem, dnes je podnikatelem, vede obchod, řídí svůj vlastní podnik. Samozřejmě, že se zde uplatňuje zapomenuté přísloví: „Bez práce nejsou koláče“, mnozí zapomínají na čas, myslí jen na podnikání, na zisky a mají úspěchy. Jenže v této honbě za penězi by ne-jednomu řekl Pán Ježíš: „Pojďte stranou na osamělé místo a trochu si odpočiňte!“ (Mt 6,30)

Když 20. prosince 1929 slavil pa-pež, Pius XI. jubileum padesáti let kněžství, vydal k tomu dni encykliku o exerciciích, Mens nostra. Od-volává se na svého předchůdce, papeže Lva XIII., který povzbuzoval věřící, „aby poněkud usebrali svou mysl a své myšlenky, p o z e m s k ý m u ž e n e d o p o z e m s k ý c h s t a r o s t í , p o v z n e s l i k l e p š í m a v y š š í m z á j m ů m.“ Rovněž sv. Pius X. vydal k svému jubileu Exhortu k duchovenstvu, plnou vzácných rad, jak lze stavbu du-chovního života vztýčit k

závratným výšinám. Proto, píše Pius XI., si vroucně přejeme, aby se exercicie šířily nejen mezi kněžstvem, ale i v řadách katolických laiků. „Exercicie chceme zůstat svým milovaným dítkám jako otcovskou památku na naše jubileum.“

Připomeňme si některé myšlenky z encykliky Pia XI. I když byly na-psány před šedesátipětí lety, ne-ztratily na aktuálnosti. „Nejtěžší cho-robou našeho věku a vydatným pramenem všech bled, na něž si kdekdo nařiká, je nedostatek přemýšlení, lehkomyšlnost a nerozvážnost, jež svádí na scestí. Odtud plyne usta-vičný a horečný zájem o věci po-zemské, nenasytná touha po bohatství a rozkoších a nezřízená žádo-stivost, jež připoutává duši k věcem pomíjejícím a prchavým. V lidech jsou znenáhla udušeny všechny tou-hy po vznešenějších ideálech a sta-rost o svět nedá jim ani pomyslet na Boha, jenž je počátkem a cílem vše-ho tvorstva... Jaký vhodnější lék by-chom mohli nabídnout na zhojení této nemoci, kterou lidstvo tak těžce strádá, nežli pozvat všechny unave-né, uštvané a lhostejné duše, aby vykonaly dobré exercicie?“

I kdyby exercicie nebyly nic jiného než krátký, několikadenní pobyt v ústraní, kde se člověku vzdálenému obvyklé společnosti a tisínicích starostí poskytuje příležitost nikoliv prožít čas v lenivém klidu, nýbrž obírat se nejzávažnějšími otázkami o vlastním původu a určení, jimiž by každý poznával jejich prospěšnost. Tyto problémy „Odkud jsem a kam jdu“ vždy zajímaly lidstvo a tento prospěch z exercicií je nemalý.

Na exerciciích je člověk nucen přičiňovat se o to, aby si přesněji

uvědomoval a živěji představil vše, co myslí, mluví a koná. Na tomto slavném kolbišti ducha si rozum zvyká zavčas každou věc uvážit a správně zhodnotit, vůle se zoceluje, vášně krotí pod správou rozumu, životní činnost spojená s rozvahou dostává správný směr a celá duše se povznáší ke své původní velikosti a kráse.

Exercicie se výborně hodí ke zdokonalování přirozených vloh. Mají však i podivuhodnou moc vytvářet člověka nadpřirozeného. Právě v dnešní době, kdy se strojí tolik překážek a úkladů ryzímu Kristovu duchu a nadpřirozenému smýšlení, jež je základem našeho svatého ná-boženství, kdy na všech stranách vládne naturalismus, jenž podřívá pevnost víry a zhasí plameny kře-sťanské lásky, velmi na tom záleží, aby člověk unikl tomuto „kouzlu nicotnosti, jež zatemňuje to, co je šlechtné“ (Moudr 4,12) a skryl se v onom blaženém zátiší, kde by se naučil podle nebeské nauky správně hodnotit lidský život, jenž má být věnován službě jedinému Bohu.

Zde, na exerciciích, nejlépe po-chopí ošklivost hříchu, nabude svatě bázně Boží a jasně pozná marnost pozemských věcí. Povzbuzen napo-mínáním a příklady toho, jež je Cesta, Pravda a Život, svelle starého člověka, zapře sebe a s pokorou, po-slušností a dobrovolným umrtvováním obleče Krista. Z celé duše bude dychtit po tom, aby sám mohl opakovat s apoštolem: „Žiji pak již nikoliv já, nýbrž Kristus žije ve mně.“

Nelze ani vyjmenovat všechna nadpřirozená dobra, která plynou z duchovních cvičení. V nich spočívá klid, štěstí a pravý pokoj, jež dnešní společnost, stržena vichrem rozkoší, marně hledá v lačném shonu po ne-

jistých stacích, ve víru a hluku ži-vota.

Zkušenost ukazuje, že v exerci-cích se tají zvláštní moc vrátit duši pokoj a povznést ji k svatosti života. Mnozí věřící, kteří prošli duchovním cvičením, vyšli z exerci-cií „vkořenění a vzdělání na Kristu“, naplnění svět-lem, uchvácení radostí a naplnění oním pokojem, jenž převyšuje všeli-ký smysl (Fil 4,7).

Z plnosti křesťanského života, již přináší exercicie, vyvěrá kromě vnitřního pokoje, zdůrazňuje Pius XI., i další užitek: na exerci-cích se rodí duch

apoštolské horlivosti. Po-kládáme posvátné exercicie za pro-zřetelnostní večeřadla, kde každý ušlechtilý člověk může, veden svět-lem věčných pravd a pobízen Kristo-vým příkladem, nejen poznat za při-spění milosti cenu duší a r o z n í t í t v sobě touhu jim pomáhat, ať žije v kterémkoliv životním stavu, nýbrž může se zde naučit i zápalu, pod-nikavosti, obětavosti i hrdinným či-nům křesťanského apoštolátu.

Miloslav Klisz

LÁSKA ŽIJE Z OPAKOVÁNÍ

Modlitbou růžence se spole-čenství zviditelňuje. Na příklad když se jej modlí společně poutníci ve vla-ku, autobuse nebo při chůzi. Před-e-vším pro chůzi se růženec osvědčuje jako přiměřená forma modlitby. Obrací pozornost těch, kteří se mod-lí, k cíli, k němuž směřuje jejich ces-ta, a pomáhá jim, aby tvořili spole-čenství nejen navenek, ale aby se sjednotili i vnitřně. Modlitba při chů-zi zaplaňuje každou nudu a dlouhou chvíli: modlitba kráčí vpřed podobně jako lidé, a tak se stává svým opa-kováním velmi výmluvná.

Prostá a jednouchá

Mnoho lidí pociťuje odpor k opa-kování a pokládají růženec za mono-

tónní a unavující. Kdo se však růže-nec modlí často, ten nemá tento po-cit, protože postupem doby vidí stále jasněji jeho smysl: lásku k Matce Boží, k Ježíši Kristu a modlitbě.

Láska se živí opakováním. Dvo-jice, které se milují, opakují stále tatáž slova, když hovoří o lásce.

Povzbuzení a ponoření

Totéž dělají rodiče, když mluví se svými dětmi. Jejich slova jsou jed-noduchá a prostá a znovu a znovu se vracejí. Jednotvárná připadají pouze těm, kteří pro svou lásku nemají žádného partnera a žádný cíl.

Růženec kráčí střední cestou me-zi ústní a rozjímavou modlitbou a

povzbuzuje, abychom se spolu s Ma-rií pozastavili chvíli u tajemství Ježí-šova života. Opakováním se stále ví-ce a více ponořujeme do těchto tajemství, přibližujeme se Pánu a za-měřujeme tak k Němu svůj život. Kromě toho je zde tolik důležitých záležitostí, které sklíču-jí svět a které nás nutí k modlitbě. Růženec nám pomáhá při posvěcování světa, po-máhá nám, abychom se vraceli do domu svého Otce nejen v hodině smrti, ale na každém významném zastavení našeho života.

Alfons Bungert, *Der Sonntag*
(přeložil -lš-)

KŘESŤAN V NEPŘETRŽITÉ PALBĚ SVĚTSKÝCH NÁZORŮ

Před modlitbou bolestného růžen-ce jsem sáhl po knize Josefa Hrbaty „Perly a chléb“, abych si nad texty komentářů k biblickým textům o utr-pení Páně obohatil látku k meditaci. Velmi aktuální je poznámka ke zprávě o Pilátově soudu: „Jejich křik se prosadil“ (Lk 23,23); to je, myslím, příhodnější překlad než u O. Petrů: „se stupňoval“. Čtyřikrát je v pouhých pěti verších řeč o „kři-ku“, jenž zapůsobil na slabocha Pi-láta, protože Pilát nechtěl riskovat svou kariéru a obětoval proti svému svědomí nakonec nevinného Krista. I ty, dnešní křesťane, nežiješ jako Robinson na osamělém ostrově, ný-brž uprostřed množství lidí s nesčet-nými hlasy a nejrůznějšími světský-mi názory; „křik“ veřejného mínění určuje, co je „normální“, co „se volí“ za večerní zábavu, za četbu, za se-xuální zážitky aj. Tím jsou vysvět-lený tvé náboženské a mravní po-chybnosti, jež jsou ozvěnou frivol-ních či bezbožných názorů, které stále dorážejí ke tvým uším.

Tento křik ohlušuje a zvolna ubíjí svědomí; ty pak stojíš mezi tichým, velmi tichým hlasem Božím a kři-kem

ideologií, veřejného mínění ne-bo propagandy: není divu, že v ně-kterých věcech kapituluješ. Tisíce hlasů ti domlouvá, že se nelze vzpírat požadavkům hospodářského a společenského života; že je nutno respektovat pluralistický svět; proto se dá pochopit, i když ne omluvit, že odhodíš někdy úctu k Božím dni - neděli, k Božím poselství o man-želské věrnosti a o zodpovědnosti ze svědomí. Obrátky rotaček a hlasitost vysílaček rozhlasu a televize působí jako bubnová palba na bojišti; v kře-šťanské kulturní krajině zůstávají pak krátery jako hluboké stopy boje: nenávistné ideologie, primitivní re-klamní plakáty, nestoudné filmy aj. A tak se najednou přistihneš u ho-liče či v restauraci, ve vlaku nebo jinde mezi lidmi při nezávazném ho-voru, že vlastně nic nemáš proti ná-zorům ostatních lidí o církvi, která prý „nemá co mluvit do Tvého živo-ta, do Tvého postoje k pravdivosti, spravedlnosti, válce, manželství aj.“ Najednou shledáš, že „máme vlast-ně všichni jednoho Boha“ a že „není třeba být fanatikem, aby člověk zů-stal pořádným

křesťanem“ ... a ne-pozoruješ hned, že směšuješ kře-šťanské poselství s tzv. moderním ži-votním stylem; že zaměňuješ liberál-ní humanismus za křesťanské svě-domí a že jsi na nejlepší cestě stát se pouze papírovým křesťanem, vlažným majitelem křesťanského listu, jehož odsouzení si můžeš přečíst v Písmě (Zj 3,15-18). Když jsi se dostal na tento stupeň, jsi už velmi ohrožen! J e š t ě nejsi členem lůzy, j e š t ě se modlíš, j e š t ě jsi ochoten slyšet Boží slovo: ale už změkčilo mnoho věcí tvou pevnost. Vedle „ještě“ stojí také „už“. U ž

si přisvojuješ vlažné křesťanství a změkčilost prvních lidí; u ž jsi lik-navý a nejistý ve volbě lepších cest k Bohu; u ž se ptáš, zda snad ne-jsi hlupákem, když chceš jednat podle křesťanský vychovaného svě-domí... Neumývej si ruce a nespádej všechny vinu na „svět“ a „zlé ča-sy“; časy jsou sice zlé, ale jenom proto, že je tu mnoho zlých lidí - Ty jedne jako učedník Páně! Koncilní otevřenost ke světu a některé nové přízvuky v mravouce s očistěním od různých lidských a dějinných pře-žitků

❖ **či chyb nesmí být zradou na Pánu a zbabělým přeběhlictvím.**

„Proto si dávej dobrý pozor, abys nepozbyl pevnosti tím, že by ses dal strhnout bludnými názory špatných lidí“ (2 Petr 3,17). Hluk a křik světa je pokušením a nebezpečím; víš-li to však, může ti to být příležitostí k osvědčení a vysokým cílem: stát nejen „na výši doby“, nýbrž i „na výši věčnosti“; spojit trvalé hodnoty nejlepších křesťanských tradic s novými metodami života v dnešní době. Bud' statečným a věrným do smrti a dostaneš za odměnu věčný život (srv.Zj

2,10). „Drž pevně, co máš, aby Ti někdo nevezal Tvou ko-ru“ (Zj 3,11; srv. 1 Kor 9, 25; Jak 1,12; 1 Petr 5,4).

* * *

Co říkáš na to: udělat si exercicie a tam se seznámit se „stupnicí hodnot“ pro praxi všedního dne? Už předem ti řeknu: méně spěchu, méně televize, více času pro modlitbu a pro d o b r o u četbu.

*Mezi jiným přečíst si celé „Světlo“...
-ok-*

APOŠTOLÁT

Tak jako hukot oceánu se skládá ze šumění každé jednotlivé vlny, tak svatost vašeho apoštolátu se skládá z osobních ctností každého z vás.

Musíš být „mužem Božím“, mužem vnitřního života, mužem modlitby a oběti. - Tvůj apoštolát musí být překypováním tvého „vnitřního života“.

Josemaría Escrivá de Balaguer

25. ŘÍJNA - VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA

Jak bych byl rád, aby křesťané věděli, že církev je rodina, kde se snažíme, aby všichni členové žili v radosti a pokoji.

Když člověk lpí silně, vášnivě na své ideji, dá mu hodně práce, aby připustil, že může soused lpět také silně na té své. Postavení, postoj, který člověk zaujme, snadno se zmocní celého vědomí a pře-káže v chápání jiného postoje, jiné volby. Pochází to z naší slabosti, z omezení našeho poznání; pochází to také z naše-ho hřichu, z naší vnitřní vášnivosti, z našeho počátečního egoismu. Každá volba v životě světa a církve je oprávněná, když je v souladu s evangeliem a je uskutečňována podle svědomí a ve službách druhým. Avšak vyhrótili se tato volba v sektářskou výjimečnost, není znamením zaslepení ducha i nedostatku duchovní hloubky?...

Obracím se na křesťany a ne pouze na jejich rozum, nýbrž chci mluvit k jejich srdci a k hlubinám jejich duše, kterou Kristus volá k univerzální lásce. Přijměte to, že máte rozličné bratry a nejednejte s nimi jako s protivníky. Budujte církev Páně z rozličných kamenů a buďte spo-kojeni, že jsou rozličné, neboť církev, kterou vytvářejí, je tím více „katolickou“. Vypuďte z církve

nesnášenlivost a proto ji neživte v koutku svého srdce. Co vás spojuje s vašimi bratry, je opravdovější a silnější, než v čem se lišíte.

Je však třeba jít ještě dále ve zpy-tování našeho svědomí. Jedná se o kvalitu pohledu, našeho pohledu, kterým spo-číváme na druhých. Když Pán na někoho hleděl, hleděl na něj s láskou, nazýval ho jeho jménem a tato osobní láska dávala tomu, na kterém spočinula, život a růst. Vzpomeňte si na setkání Krista se Za-cheem. Ostatně jedná se tu o princip veškeré úspěšné výchovy: výchova je růst bytosti dík lásce vychovatele. Nuže právě takový pohled pro každého z těch, s kterými žijeme, je žádán od nás. Jsme stále v pokušení řešit případy a problémy a zatím jde o to, setkávat se s osobami. Kolik dialogů je neplodných, poněvadž nejsou ničím jiným než vedle sebe položenými dialogy. Kolik osob naslouchá aniž slyší, protože jsou příliš zaměstnány podáváním své ideje a nepopřejí pozornosti srdce a ideji druhého! Kolik těch „dobrých dnů“ postrádá obsahu, protože v nich není srdce! Myslím na závěr filmu „Zázrak v Miláně“, kde vidíme ubožáky na cestě k nebi: „Odcházíme do země, kde dobrý den

znamená dobrý den.“

Ano, pozorná láska, kterou věnujeme svému bratru, není jen blahodárná. Je „tvůrcem“ jeho osoby, přispívá k jeho roz-voji a právě v této hloubce musíme žít, chceme-li, aby církev byla domovem: hře-jivým pro křesťany přitažlivým pro druhé. Kdybychom mohli jednoho dne pochopit, jak naléhavá modlitba, kterou Kristus adresuje svým apoštolům a svému Otci, jde přímo k našemu srdci: „Milujte se tedy navzájem, jako jsem já miloval vás (Jn 13,34). Otče, ať jsou všichni jedno ve mně, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal“ (Jn 17,21). Právě k tomu, abychom takto budovali církev, nás vyzývá koncil. Musí-me dát zmlknout našim neshodám, přijmout rozličná hlediska, vybírat to, co spojuje a pohřbívat v mlčení, co rozdě-luje, být spíše ochotni uznat svou vlastní slabost než slabost druhých, učinit z ote-vřenosti srdce, ze shovívavosti a z poko-ry služebnice lásky.

Gérard Huyghe

(lekce z francouzského breviáře)

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ ...

ČASOVÉ NEBO I PŘÍČINNÉ SOUVISLOSTI

Před dvěma tisíci lety řecko-řím-ská civilizace degenerovala sexuální revolucí a masovým potratářstvím. Před dvěma tisíci lety příchod kře-stanství zachránil mnohé z dědiců pohanské společnosti a položil zá-kklady nynější - v celosvětovém mě-řítku nejvyspělejší - západní civilizace.

V V.-VIII. století ohrožovali tuto civilizaci různí barbaři. Mezi těmi, kteří zachraňovali naši civilizaci od základu - tj. po stránce duchovní - byli četní irští misionáři (kteří byli i prvými šířiteli křesťanství v našich zemích).

V r. 1683 se islámští okupanti dostali

až k Vídni. Polský král Jan III. Sobieski přispěchal na pomoc a zachránil tím většinu Evropy.

V r. 1978 byl poprvé papežem zvolen Polák. V r. 1979 vykonal první papežskou pouť do Polska a do Czenstochové, a tím zahájil nejen obrodu svého národa a hnutí „Solidarność“, ale i rozpad komunistické říše v celé východní Evropě. Tento papež zasvěcuje v r. 1984 Rusko Matce Boží a půl roku nato dává Gorbačov impuls k pozitivním změnám v SSSR. Pět dnů po svatořečení Anežky Přemyslovny začala same-tová revoluce v ČSSR. V Czenstochové se 15. 8. 1991 (Nanebevzetí Panny Marie) shromáždily 1,3 mil. poutníků - včetně 100 000 z Ruska! - a sedm dní nato se hrouť puč v SSSR a 8. 12. 1991 (Neposkvrněné početí Panny Marie) dohodou v Bre-stu zaniká SSSR.

Polští lékaři na svém sjezdu 15. 12. 1991 v Bialsko-Bialé odhla-sovali

nový Etický kodex polských lékařů - s platností od 3. 5. 1992 - podle kterého lékař, který provede potrat (s výjimkou vitálních a juris-tických indikací) je lékařskou komo-rou zbaven souhlasu k výkonu lé-kařské praxe. A 25. 7. 1992, tj. přesně 24 roků po vydání encykliky Humanae Vitae, kterou byl odvrácen hrozící rozpad naší civilizace, polský sejm většinou hlasů odeslal do zvláštního parlamentního výboru návrh zákona o právní ochraně počatého dítěte. (Takovýto zákon ir-ský parlament odhlasoval již v roce 1983.)

Je to náhoda? Irové a Poláci jsou tedy opět mezi prvními v odporu proti barbarství a v ochraně práva na život těch nejbezbrannějších!

MUDr. Zdeněk Hejl

ZPRÁVY Z OLOMOUCKÉ ARCIDIECÉZE

Z EXERCICIÍ NA VELEHRADĚ



3. 11. - 6. 11. 1994 pro svobodné matky (O. V. Ondřej);

16. 11. - 19. 11. 1994 pracovníce farností (farní hospodyně, úřednice, uklízečky, kostelů, varhanice) (O. V. Ondřej)

23. 11. - 26. 11. - II. pokračování exercicií sv. Ignáce - muži i ženy (O. K. Weichsel)

14. 12. - 17. 12. - ženy nad 40 let (O. František Brázdil)

Exercicie začínají vždy první den večer v 18 hodin a končí poslední den ve 13 hodin. Poplatek se platí až při nástupu a je za jeden den 120 Kč. Přihlášky posílejte na adresu FARNÍ ÚŘAD, 687 06 Velehrad 206.

Z DIÁŘE ARCIBISKUPSTVÍ OLOMOUC

22. říjen - SO - 9.30 hod. Hradec Králové - otevření a posvěcení biskupství (arcib. Jan)

23. říjen - NE - 9.30 hod. Palkovice - posvěcení obnoveného kostela (bisk. Josef)

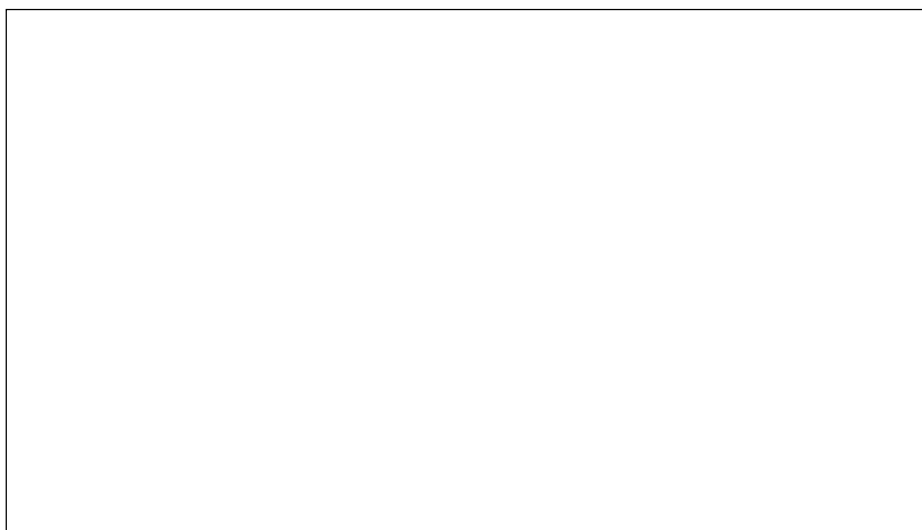
28. říjen - PÁ - 15.00 hod. Lukov,

svěcení obětního stolu (arcib. Jan)

29. říjen - SO - 9.00 hod. Blatnická hora, jáhenské svěcení (arcib. Jan)

30. říjen - NE - 9.00 hod. Mírov, svěcení kostela (bisk. Josef); 10.00 Český Těšín, výročí posvěcení kostela (arcib. Jan)

OSLAVA ZAKONČENÍ MĚSÍCE



Zakončení měsíce října - měsíce růžence - oslavíme na Svatém Kopečku v neděli 30. října v 15.00 hodin mši

svatou, kterou bude celebrovat P. Ignác Antonín Hrdina OPraem, strahovský farář.

Kardinál F. Kuharič:

Medjugorje je svatyně a poutní místo.

Pater Ivan Landeka, farář z Medjugorje, a pater Iko Skok, byli přijati 31. května 1994 v Záhřebu kardinálem Franjo Kuharičem, před-sedou chorvatské biskupské konference, k delšímu pohovoru.

Kardinál se informoval o pastorační péči o poutníky, o udělování svátostí, o obrácení a o současném stavu vizionářů. Kardinál zdůraznil, že ve vztahu k Medjugorje zůstává v platnosti prohlášení biskupské konference, že Medjugorje v současné době má charakter svatyně a poutního místa.

Počet kandidátů kněžství stoupá

Počet římskokatolických kandidátů kněžství v Rusku vzrostl. Na začátku semestru začalo se studiem teologie 31 mužů v katolickém semináři v Moskvě, otevřeném před rokem. Celkem se připravuje v Rusku na kněžství 49 studentů. Také v jiných státech dřívějšího Sovětského svazu uvádějí katolická studijní zařízení rostoucí čísla zapsaných studentů. Tak studuje v dominikány řízené „Kolleg ub Kijev“ na Ukrajině 150 křesťanů. Kromě katolíků jsou to také protestanté, pravoslavní a jiní. Vzdělávají se tam pro sociální a katechetickou službu.

Žádají bojkot televize

Akcí skupina katolíků nazývaná „Etika“ z oblasti Jižních Tyrol v Itálii, obývané převážně německy mluvícím obyvatelstvem, vyzvala občany k totálnímu bojkotu televize do té doby, dokud nepřestane vysílat na televizní obrazovce akty brutálního násilí a pornografie. V reakci na tuto iniciativu mnichovský univerzitní profesor a aktivista katolického hnutí „Una voce“ Robert Spaemann prohlásil, že katolíci by měli co nejrychleji vytvořit vlastní filmovou a televizní parakulturu, vybudovat vlastní katolickou síť televizních programů, jež by vysílaly pořady odpovídající katolické morálce a věrouce.

Ještě není vyhráno

Irská republikánská armáda v Severním Irsku oznámila, že končí s násilím a terorem. Irský katolický primas kardinál Cahal Daly však prohlásil, že ještě stojí před námi nesnadná cesta odpuštění, uzdravení, vzájemného naslouchání a smíru. Lidé budou posuzovat IRA nikoli podle vznosných deklamací, ale podle činů - řekl kardinál.

Papež do Izraele?

Sv. Otec Jan Pavel II. by mohl v příštím roce podniknout cestu do Jeruzaléma a zúčastnit se inter-konfesního modlitebního setkání tří monoteistických náboženství: křesťanství, judaismu a islámu. Řekl to v Assisi polský primas kardinál Józef Glemp.

Žádný falešný soucit

Šéf německé katolické charitativní organizace Misereor prelát Norbert Herkenrath vyzval věřící, aby dětem žebrajícím na ulici nedávali žádné almužny. Upozornil, že sociální síť ve Spolkové republice je na takové úrovni, že děti nemusejí žebrať, což se týká především dětí nejchudších přistěhovalců. Almužny je jenom demoralizují. Věřící by udělali lépe,

kdyby tyto peníze věnovali na projekty pomoci v rozvojových zemích.

Fini ve Vatikáně

Vatikánský státní sekretář arcibiskup Angelo Sodano přijal k výměně názorů vůdce italské krajně pravicové strany Národní společenství Gianfranca Finiho. Tato strana je v současné době členem vládní koalice a má s Vatikánem shodné názory ve věci potratů a rodinné politiky.

Nová řeholní kongregace

Sv. Otec Jan Pavel II. potvrdil novou řeholní kongregaci pod názvem „Servi Jesu et Mariæ“ (Služebníci Ježíše a Marie). Jejich první dům byl založen v německém Mussenhausenu v diecézi Augsburg. Zakladatelem je známý duchovní vůdce mládeže P. Andreas

Honisch.

Kongregace má zatím 17 členů, z toho 7 kněží, 2 jáhny a 8 laických bratrů. Na základě pověření Sv. Otce se bude tato řeholní společnost věnovat duchovnímu vedení mládeže, především skautům. Kongregace nepodléhá místnímu biskupovi, ale přímo Vatikánu. P. Honisch vydal vyjádření pro sdělovací prostředky, v němž sdělil, že jím založená kongregace chce vychovávat mladou generaci v duchu pravověrnosti, vést je k pohlavní čistotě před manželstvím a oddanosti Svatému stolci. Tím se má stát protiváhou v duchovním vedení mládeže v Západní Evropě.

Katolická církev v německém Švýcarsku

Situace katolické církve v německém Švýcarsku se podobá situaci v Německu a Rakousku. Duch času si našel cestu do všech regionů především pomocí sdělovacích prostředků. Zpochybňováni katolické víry se stalo oblíbenou kratochvílí večerních televizních pořadů. Krize kléru, kterému následuje za krizi víry, je zřejmě výraznější než v jiných evropských zemích.

Churské biskupství

Tzv. churská krize vyvěrá z právě zmíněných příčin. Snaha biskupa Haase o reevangelizaci přinesla tu a tam plody. (Pozn. překladatele: Biskup Haas rodem z Lichtenštejnska byl vysvěcen vzdor kampani a výtržnostem progresivistických bojůvek kolem katedrály - o tom český čtenář pohříchu informován není.) S radostí sledujeme, že během posledních čtyř let vznikly nové mediativní kroužky. Mladí lidé zase naslouchají Církvi a jí následují. Je nepochopitelné, že ve farnostech, kde pulzuje život z modlitby, kde se slaví pravá katolická liturgie bez úchylek od platných norem, návštěva bohoslužeb v neděli i ve všední den potěšitelně stoupá. V oněch farnostech, které akceptovaly churského biskupa, lze pozorovat svěží život z víry. Vznikají také malé mládežnické skupiny.

Na druhé straně scény se s takovým obrácením ke Kristu a jeho Církvi nemohou jen tak smířit. Kampaně „Pryč od Říma“ trvá a v poslední době se vystupňovala bez přímé souvislosti s osobou churského biskupa. Tíhu „výjimečné švýcarské situace“ je cítit všude.

Kněžský seminář v Churu

Římské instrukce ohledně kněžských seminářů a jejich praktické

uplatnění churským biskupem nechce mnoho děkanů a far akceptovat. Restrukturalizace kněžského semináře podle římských norem není např. v Luzernu (St. Beat) ještě realizován.

Naproti tomu můžeme zjistit s radostí, že obnovení kněžského semináře St. Luzi podle římských předpisů přináší bohaté plody. Seminář se stává přitažlivým. Místo dvou nebo tří kněží za rok lze v příštích letech počítat s mnohem více než deseti kandidáty, kteří, dá-li Bůh, dojdou až do cíle. V jednoroční přípravce i v semináři samém vládne nyní nová, uvolněná a osvobozující atmosféra, která je pro studenty i nové profesory zdrojem povzbuzení.

Světící biskupové v Churu

(Pozn. překladatele: Byli jmenováni jako diplomatický ústupek protivníkům biskupa Haase, kteří s ním odmítají jednat.) Očividnou snahou světících biskupů Henricha a Vollmara je působit ke smíru v diecézi. Biskup Henrich navštívil už v kantonu Zuerich mnoho far a vedl mnoho rozhovorů. Zjistil, že mezi věřícími je všeobecně veliká náboženská nevědomost, která smíření negativně ovlivňuje. Ještě není možné přimět pány faráře v biskupství, aby biskupa Haase pozvali k návštěvě do svých farností. Dosud je biskupovi Haasovi téměř v celém biskupství znemožněno biřmovat.

Státní církev

Hlavní důvod obtíží ve svobodném vykonávání biskupské moci vězí v provázanosti katolické Církve se státem, tj. s jednotlivými kantony. Státní církevní grémia se vměšují do církevních záležitostí. Různé církevní sněmy upravují volbu faráře církevními obcí podobně jako v protestantských církvích, jeho plat i povinnost podřídit se

znovuzvolení. Církevní obec může tedy faráře zvolit, ale i volbou odvolat. Biskup sice kandidáta na úřad faráře potvrzuje, ale nemůže zabránit tomu, aby nepotvrzený kandidát byl zvolen a angažován. V mnoha farnostech se účastní církevně-politického života 1-2 % populace. Malá, zcela vyhraněná skupina tak ovládá farnost a vměšuje se v posledních letech stále pronikavěji do vnitrocírkevních záležitostí. (Např. manipulace v liturgii.) Místní církve je přemrštěně zdůrazňována.

V německém Švýcarsku je proto rozpletení poměru církve - stát nejvyšší nutně. Dnešní systém přináší farnostem církevní daní hodně peněz, avšak víc než to pomáhá dnes udusit opravdový život z víry.

Ekumenismus ve Švýcarsku

Ekumenismus jde jenom jedním směrem. Katolická církev se zjevně krok za krokem připouští pro-testantským zvyklostem. To se v praxi děje v zemi křížem krážem a zčásti se to stalo už zvykem. (Inter-konfesní přijímání, výměna kazatelů, interkonfesní koncelebrace, kázání laiků, nahrazování mše sv. ekumenickou bohoslužbou.) Tato liturgická praxe má nevyhnutelně za následek, že zdravé katolické učení vybledlo. Poslušnost vůči papeži a biskupům se u velké části švýcarských katolíků i kněží zhroutila.

Vzdor všemu smíme doufat, že s dobrými biskupy a kněžími, připravenými přinést pro Církev i velké oběti, je možno, že katolická víra ve Švýcarsku znovu rozkvetne.

Markus Carboni - „Der Fels 7-8/94“

ZPRÁVY TISKOVÉHO STŘEDISKA ČESKÉ BISKUPSKÉ KONFERENCE

Vatikán 11.10.:

Evropský parlament odhlasoval koncem září prohlášení týkající se káhirské konference o populaci a rozvoji, v němž se praví: „Otázka umělého potratu, jak ji chápe Vatikán a muslimští integralisté, zkrusila celou diskuzi a zabránila hlubším úvahám o rozvoji a růstu obyvatelstva... Umělý potrat by měl být uznán za součást veřejného zdravotnictví.“

Při hlasování bylo 211 hlasů pro, 182 proti, 7 se zdrželo hlasování. Kladné hlasy odevzdali socialisté, radikálové a zelení. Poslanec EP Castagnotti to označil za „nový pokus o evropský imperialismus vůči rozvojovým zemím“.

L'Osservatore Romano píše:

„Rezoluce opakuje individualistické zaměření, jež Svatý stolec považuje za příčinu nerovnoměrného rozvoje. Tento postoj proniká celým textem rezoluce, jež neuznává hodnoty představované rodinou jako základní buňkou společnosti ani odpovědné rodičovství a nepředpokládá lidskou solidaritu v případech nežádoucího mateřství. Rezoluce spojuje postoj Sv. stolce se stano-viskem islámských integralistů a zužuje jej. Neuznává, že názor Vatikánu se setkal se souhlasem některých vlád i neislámských zemí.“

Vatikán 11.10.:

Biskupského synodu o zasvěceném životě a jeho poslání v církvi

a ve světě se zúčastní celkem 348 delegátů. Z toho je 244 synodálních otců, 75 přisedících, 20 odborníků a 9 pozorovatelů z jiných křesťanských církví. Anglický kardinál benediktin Basil Hume ve svém zásadním projevu zdůraznil odpovědnost biskupů za Bohu zasvěcený život a hovořil o jeho hlavních rysech a některých problémech. V současné době existuje v katolické církvi 1123 ženských řeholních institutů s papežským právem a 1550 s diecézním. Mužských institutů s papežským právem je 250 a diecézním 242.

Moskva 11.10.:

V neděli 2. 10. vyšlo první číslo nového týdeníku „Světlo evangelia“ určené katolíkům v celém Rusku. Obsahuje zprávy ze světové církve i ze života farností, zabývá se liturgickou výchovou, katechezí a jedna část je určena mládeži. Redakci tvoří 7 novinářů. Časopis začal vycházet po šestiměsíční přípravě, které se zúčastnili mladí katolíci kolem chrámu sv. Ludvíka v Moskvě.

Praha 11.10.:

Více práv pro laické členy (nekněze) řeholních společenství požadoval na římské synodě generální představený františkánů P. Hermann Schaluek. Bratři-laici tvoří 34% členů mužských

řeholí. Většina z nich žije v kněžských řádech, kde vedoucí funkce zastávají právě jen kněží.

Podle latinského patriarchy v Jeruzalémě Michela Sabbaha řehole přispěly podstatně k přežití křesťanství ve Svaté zemi. I dnes představují „dynamický prvek při obnově katolických společenství“. Zároveň přispívají k míru, spravedlnosti a ke smíru.

Řeholníci musí být podle názoru indického biskupa Ignatia Pinta „duchovními průkopníky“ v dnešním světě. Mají být „televizními anténami“ pro Boží slovo a žít je s novým elánem a hlásat je novými metodami. Jejich zvláštním úkolem je přispět k evangelizaci člověka dneška.

Světlící biskup z Kaunasu (Litva) Sigitas Tamkevičius zdůraznil, že zasvěcené osoby mají zvláštní zásluhu na udržení církevního života během padesátiletého komunistického panství. Řehole mohly působit jen tajně, mnoho řeholníků a sester bylo zatčeno a uvězněno. Na Litvě pracuje dnes šest mužských kongregací se 232 členy a 28 a 26 ženských řeholí s 977 sestrami a 100 novickami.

ARCIBISKUP GRAUBNER V OPAVĚ

Ve dnech 3. a 4. října oslavily Milosrdné sestry III. řádu sv. Františka spolu s františkány a františkánkami různých řeholních i sekulárních řádů a kongregací svátek sv. Františka z Assisi a současně 150 let trvání své kongregace. V pondělí 3.10. šly sestry společně s několika františkánskými řeholnicemi, sekulárními františkány a mnoha věřícími v průvodu se zapálenými svícemi a za modlitby růžence od minoritského kostela městem do své kaple Neposkvrněného početí v domě sester.

Druhého dne v úterý olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner celebroval mši sv. v kapli sester, s ním koncelebrovalo několik kněží, mezi nimi i provinciál minoritů P.O. Prachař. V promluvě Mons. Graubner mimo jiné řekl:

„Proč je dnes sv. František stále živý? Jedním z mnoha důvodů byl jeho radikální život podle Krista, radikální přijetí Krista a jeho slova. Tím se stává člověk

svobodným, protože ho osvobozuje sám Kristus. A kdo je takto svobodný, nemá nic, co by ho svazovalo! Je vnitřně opravdu svobodný a proto se dovede radovat tak jako sv. František.

Kristovo slovo, přijímané tak, že se vtěluje do skutků a vztahů, působí opravdu to, co říká. František z Assisi vytváří jakýsi obraz Krista, který do něj hluboko vtiskl svou tvář. A proto tolik přitahuje. Řečeno slovy sv. Pavla „Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus“. A ten přitahuje. A nemění se to ani po staletích. Právě proto, že dovedl tak radikálně přijmout Krista, je Františkov odkaz živý i po staletích. Skrze něj vstoupila do světa a společnosti veliká obnova.

V dnešní době, kdy u nás máme i přes některé dobré výsledky celkově mizivý duchovní život, měli by se všichni ctitelé Františka z Assisi na něj podívat a ptát se, co by asi dělal tento světec dnes. Vnější formy jeho jednání by asi byly jiné, ale obsah by zůstal nepochybně

stejný: přijmout Krista bez jakýchkoliv „zábrán“. Z Krista se rodí záchrana světa. Dívat se na sv. Františka dnes znamená probudit v srdci touhu dělat to jako on, ale v dnešní době a v dnešních podmínkách. Postavme se za to, čím je nám sv. František opravdovým vzorem. Možná, že jsme již tento krok udělali, ale pro svou slabost ho musíme dělat znovu a znovu. Zde je důvod ke skutečnému optimismu. Jestli se z každého, kdo se k sv. Františkovi hlásí, stane druhý František, nemůže obnova světa trvat příliš dlouho.“

Přeplněná kaple, ve které se mezi věřícími tisíci představitele města a další hosté i 30 kněží z františkánských řádů a také ti, co se sestrami prožívali těžké doby komunistické vlády v naší zemi, přijala slova arcibiskupa Graubnera s hlubokým porozuměním.

Oslava výročí kongregace a svátku sv. Františka potvrdila velký význam františkánského charismatu pro duchovní život tohoto města.

Jan Pavel II. odložil ze zdra-votních důvodů svou cestu do USA plánovanou na 20. - 23. říjen, kdy měl navštívit i OSN, na listopad příštího roku. Sv. Otec naopak doufá, že bude moci brzy uskutečnit svou pastorační cestu do Libanonu, kterou musel z bezpečnostních důvodů odložit v červnu letošního ro-ku. Potvrdil to v rozhovoru s Zous-sefem Arsaniosem, libanonským vy-slancem u Vatikánu. Papež vyslovil vroucí přání, aby skončila desítky let trvající bratrovražedná válka. Mir může existovat, když obyvatelé Liba-nonu budou žít ve svobodě, spra-vedlnosti a

lidské důstojnosti.

KNA

Katolická církev vykupuje v Již-ním Sudánu děti z otroctví. Jde o děti, které Arabové unesli ze severní části země a které prodávají na Střední Východ a do dalších ze-mí. Misijnímu dílu v Mnichově se podle vyjádření jeho prezidenta preláta Konráda Lachenmayera po-dařilo vykoupit řadu dětí a vrátit je jejich rodičům.

KNA

Šéflékař Gianfranco Fineschi sdě-lil,

že zlomenina, kterou utrpěl Sv. Otec v dubnu, je vyléčena. Současné zdravotní těžkosti papeže jsou ná-sledky atentátu, při kterém utrpěl těžké poškození břicha. Dementoval, že by se u Sv. otce jednalo o meta-stázu. Opatrnost při chůzi na ve-řejnosti vyplývá z obav Sv. Otce, aby před veřejností neupadl. V soukromí se pohybuje s mnohem větší jis-totou.

KNA

NABÍDKA KATOLICKÉHO NAKLADATELSTVÍ ŘÁD

(ADRESA: P. ING. K. DACHOVSKÝ, SARAJEVSKÁ 13, 120 00 PRAHA 2)

Na této adrese si můžete objednat tyto publikace:

1. P. F. Mikulášek S.J. „Starý Zákon“ výklad, vhodné pro studenty. 170 stran. Kč 55,-

2. P. K. Dachovský „Sedm statečných bojovníků proti interrupcím v USA“ u nás dosud neznámé informace. Kč 17,-

3. „Zpovědní zrcadlo“ praktické po-kyny pro přípravu na svátost smíření. Kč 1,-

4. Ch. Stoddard „Svatý Antonín z Pa-dovy“ životopis Kč 33,-

5. P. O'Donovan „Padre Pio“ živo-topis Kč 14,-

6. P.K. Dachovský „Cestou k Bohu“ příručka jako první seznámení s prav-dami katolické víry a s Církví. Kč 10,-

7. P. W. Herbst SDS „Nové předpisy o odpuštění“ co jsou a jak získat od-pustky. Kč 11,-

8. ThDr. Stanislav Novák „Zásady života“ katecheze pro starší mládež. 150 stran. Kč 30,-

9. ThDr. S. Novák „Disharmonický člověk“ pojednání o křesťanské výchově od praenatálního období až po manžel-ství. Hodí se pro snoubence a pro debaty s mladými. 470 stran. Kč 100,-

10. MUDr. John Grady „Interrupce - ano nebo ne?“ důvody proti interrupcím. Kč 8,-

11. Petr Pohorský „Blanický rytíř“ životopis Jaroslava Kozla, mladého fran-tiškánského terciáře, umučeného v Da-chau. 95 stran. Kč 30,-

12. Sv. Alfons z Liguori „Rozjímání“ 110 stran. Kč 24,-

13. P. Jan Bárta OFM „Syntéza učení víry“ úvod do katolické nauky. 300 stran. Kč 53,-

14. Team katolických teologů „Věda života“ učebnice katolické morálky. 250 stran. Kč 45,-

15. P. K. Dachovský „Cesta františ-kánského kněze Jana Bárty“ historická studie o knězi vězněném 16 let komu-nisty. 90 stran. Kč 22,-

16. J. Zdislavinská „Buďte prostí jako holubice“ vyprávění katolické aktivistky o svém věznění v padesátých letech. 90 stran. Kč 23,-

17. František Lazecký „Poéma o lid-ském srdci“ básně. Kč 24,-

18. F. Lazecký „Století za stoletím“ básně. Velikonoce - vánoce - Duch sv. Kč 28,-

19. Sborník současné české katolické literatury. 90 stran. Kč 17,-

20. Ivan Slavík „Suspiria“ náboženské básně. Kč 10,-

21. I. Slavík „Kapky krve a potu Ar-nošta Jenče“ nábož. básně. Kč 10,-

22. K. Dachovský „Budu Ti, Bože, zpívat“ nábož. básně. Kč 23,-

23. K. Dachovský „Pod klenbou ka-tedrály“ nábož. básně. Kč 16,-

24. F. Lazecký „Křížová cesta“ 90 mi-nutová kazeta. Kč 50,-

Na skladě je ještě zbytek následujících titulů:

25. R. Dilong OFM „Světce z Assisi“ životopis sv. Františka z Assisi. 120 stran. Kč 29,-

26. ThDr. S. Novák „44 katechezí pro nejmenší děti“ 330 stran. Kč 55,-

27. ThDr. S. Novák „Milníky života“ výklad Desatera, katecheze pro mladší děti. 210 stran. Kč 40,-

28. F. Lazecký „Křížová cesta“ zastavení křížové cesty. Kč 14,-

29. K. Dachovský „Umlčený zvon“ román o Janu Bártovi OFM, vězněném 16 let. Kč 33,-

30. D. Doig „Matka Tereza z Kalkaty“ 100 stran. Kč 10,-

31. P. F. Mikulášek S.J. „Za zdi a beze zdi“ vzpomínky známého jezuita. 150 stran. Kč 35,-

Při odběru nejméně 10 kusů od jednoho titulu poskytujeme slevu minimálně 20 % .

V roce 1994-1995 vyjdou následující publikace:

32. Msgr L.G. de Ségur „Zpověď“ příručka pro ty, kdo mají zábrany jít ke svátosti pokání. asi Kč 30,-

33. K. Dachovský „Spiknutí v Notting Hillu“ vize budoucnosti světa v 21. sto-letí asi Kč 35,-

34. K. Dachovský „Podle řádu Melchi-zedechova“ čtvrtá sbírka básní katolic-kého kněze. asi Kč 35,-

35. P. L. Lowasik SVD „Čistá láska při námluvách“ příručka pro mladé před manželstvím. asi Kč 35,-

36. K. Dachovský „Sv. Jan Vianney - farář arský“ životopis. asi Kč 55,-

37. Sv. Jan Vianney „Myšlenky“ asi Kč 35,-

38. Sv. Alfons z Liguori „Křížová cesta“ asi Kč 35,-

39. P. F. Mikulášek S.J. „Nový zákon“ výklad. asi Kč 55,-

40. „Příprava na manželství“ asi Kč 15,-

41. Mgr. J. Sedláčková „Zakladatel a jeho Dílo“ (Život a dílo Josemarii Esc-rivy de Balaguer - zakladatele Opus Dei).

Nabídka katolického naklada-telství ŘÁD je ve Světle zveřejněna jako placená inzerce.

ZÁVAŽNÉ SLOVO PRAVDY

„Jedno slovo pravdy je cennější než celý svět...“ napsal jednou ruský spiso-vatel F. M. Dostojevskij. Za krásný sou-bor slov pravdy lze považovat právě vydaný překlad rozhovorů, které před léty vedl italský žurnalista Vittorio Messori s prefektem Kongregace pro nauku víry kardinálem Josephem Ratzingerem. Vychází v nakladatelství Zvon pod titulem „O víře dnes“.

Perfektní překlad z pera Arnošta Lou-ly správně a precizně vystihuje razanci i jemnost, zásadovost i toleranci, autoritu i družnost současného strážce katolické pravověrnosti, německého teologa a poradce II. vatikánského koncilu, učence i skvělého organizátora, hlavně však hluboce věřícího kněze, plně zakotveného v Kristu a oddaného mariánského ctitele.

Kardinál Ratzinger vrhá jasné světlo na II. vatikánský koncil, jeho aggiorna-mento a na současné neustálé omílání „ducha koncilu“. Vydává z omylu ty ka-tolíky, kteří žijí v domněni, že církev „před koncilem“ je něco jiného než církev „po koncilu“. Jde o jednu a tutéž církev s jednou a toutéž neomylnou naukou. Tak jako před koncilem - i po koncilu platí rozlišování pravdy a bludu, ctnosti a nefesti.

Prefekt Kongregace pro nauku víry o tom říká: „... pravému koncilu, jak jasné ukazuje jeho diagnóza, se již v průběhu jeho zasedání a pak stále více v ná-sledující době vzpíral onen domnělý „duch koncilu“, který je ve skutečnosti odpůrcem jeho pravého ducha. Podle ně-ho vše, co je nové (nebo údajně nové - vždyť kolik jen se v těchto letech vyno-řilo starých herezí, vydávaných za cosi nového), vždy a v každém případě je lepší než to, co bylo nebo co je. Podle tohoto

nepravého koncilního ducha se na II. Vaticanum hledí jako na nulový bod, kterým teprve začínají dějiny církve...“ A dále mons. Ratzinger ujišťuje: „Úmys-lem papeže Jana XXIII., který II. Vatica-num inicioval, ani Pavla VI., který jej v jeho snahách věrně následoval, jistě nebylo podrobit poklad víry diskusi. Depositum fidei bylo oběma nespornou a věroučnou jistou skutečností.“

Dále vypovídá kardinál naprosto jed-noznačně: „Přání II. Vaticana provést re-vizi vztahů mezi církví a světem bylo oprávněné. Ve světě jsou skutečně hod-noty, které, byť i povstaly mimo církev, mohou najít své uplatnění i z církevního hlediska, alespoň po svém očistění a ko-rigování. V poslední době je myšlení tomuto trendu nakloněno. Jestliže si však někdo myslí, že obě tyto skutečnosti - církev a svět - se mohou setkat nebo se dokonce ztotožnit bez konfliktů, pak nezná ani církev, ani svět... Nejsou to křesťané, kdo se staví proti světu, ale je to svět, kdo proti nim vystupuje, když zvětšují pravdu o Bohu, Kristu a člověku. Svět je pobouřen, když se hřích a milost nazývají svým pravým jménem...“

Toto minimum ukázek z nové knihy jasně ukazuje, o co v ní jde a jakým směrem bude čtenáře orientovat. Je to kniha inspirující, čtivá a hlavně infor-mující. Vrhá jasné světlo na současné modernisticky rozkladné tendence v Círk-vi. Ukazuje, že tudy cesta k její obnově nevede a nepovede. Kardinál Ratzinger analyzuje vývoj od osvícenství až po současnost, který probíhal ve znamení odklonu nejen od církve, ale též od víry v trojjediného Boha, v Ježíše Krista jako Syna Božího, v dědičný hřích a milost, v Marii jako pannu počatou bez poskvrny dědičného hříchu a vzatou i s tělem do nebe jako negativní a všestranně škod-livý, jemuž se církev a věřící nikdy ne-smějí a nemohou

této zkušenosti. Vznikly i skupiny podobné derviš-ským řádům, v nichž se vyžadovala absolutní poslušnost vůči mistrovi. V těchto skupinách se jako nástroj pro dosažení extáze konaly mystické koncerty s extatickými rituálními tanci. Z pohledu islámské pravověr-nosti zde docházelo k úchylnám až k herezím (mistři se sami vydávali za „pravdu“ nebo i „boha“). Do praxe těchto sufistických skupin se po-stupně vmísily perské, helenistické, křesťanské, ale i orientální v l i v y . V duchu orientálního indiferentismu vykročili praktiky sufismu z rámce islámu s tvrzením, že nezáleží na tom, na jakém dogmatickém základě se dosáhne extáze. V tomto smyslu zdomácňuje sufismus také v hnutí NEW AGE, který v něm nachází další možnosti esoterického spiritu-álního rozvoje a přispívá tak k ná-růstajícímu zájmu o sufistickou hudbu, tanec a literaturu.

„přizpůsobit“. Aggiorna-mento, které chtěl papež Jan XXIII. a II. vatikánský koncil, znamená něco úplně jiného. To, co kardinál Ratzinger definuje takto: Je na čase aktivovat v sobě znovu odvahu k nonkonformismu, schopnost jít proti proudu, schopnost ukázat na mno-hotvárnost na nás působících kulturních vlivů a schopnost zřít se jistě pokoncilní, euforické solidarity se světem.“

K tomu není třeba nic dodávat. Snad je jedno jediné: Staň se! Amen.

Radomír Malý

CHARITA OLOMOUC přijme účetní a další pracovníky.

Kontakt na adrese: Wurmova 5,
Olo-mouc, tlf. / fax 068 - 55 00
2 3 8
p. Utíkal. **NÁSTUP IHNED.**

Setkání vedoucích Katolických domů

Setkání provozovatelů katolic-kých domů a orloven se letos uskuteční v sobotu dne 15. října od 9.00 hod. v Katolickém domě, Komenského 15, Blansko.

Koupíme akcie 1. IF MORAVIA IN-VEST. Zůstanou v křesťanských rukách.

Tel. 069/6995160 nebo 069/432359

AVETOUR

Medžugorje - 4. 12. - 10. 12. 94
(Neposkvrněné početí Panny Marie)
1.700,- Kč.

Medžugorje - 27. 12. - 2. 1. 95 (Nový rok
s Ježíšem a Marií) 1.700,- Kč

IZRAEL - Svatá země - jedinečná pří-
ležitost k životní pouti do země Ježíše
Krista.

IZRAEL - 1. termín 17. 3. - 28. 3. 95
- 14.150,- Kč!

Doprava autobusem a lodí,
zpět letecky, 7 dnů v Izraeli.

IZRAEL - 2. termín 28. 3. - 11. 4. 95
- 15.450,- Kč!

Doprava letecky, zpět lodí
a autobusem, 9 dnů v Izraeli.

Vždy duchovní doprovod, průvodce,
ubytování, snídaně, pojištění a víza.

Informace a přihlášky - Jiří Chválek
Družstevní 995 518 01 Dobruška tel. 0443-
21929

Saleziani smí otevřít odbornou školu

Čínské úřady udělily salesián-skému řádu povolení k otevření odborné školy ve městě Yanji v se-verní provincii Jilin. Jak oznámilo Radio Vatikán, byla p o d e p s á n a o tom dohoda mezi zástupci sale-ziánského řádu, pekingského mini-sterstva školství a místními úřady.

MALÝ SLOVNÍK „NOVÉHO VĚKU“

Na tomto místě systematicky vy-světlujeme obsah některých pojmů, s nimiž můžete přijít do styku v rám-ci propagace sektářského hnutí No-vý věk („New Age“), které se naplno rozběhlo i v našich sdělovacích pro-středcích. Slova označená v textu */budou v tomto slovníku postupně vysvětlena.

SUFISMUS

Tento termín má svůj kořen v arabském slovu suf, to zn. vlina, lépe řečeno vlněný kobereček pro muslimského asketu. Označuje vlast-nost islámské zbožnosti, která pře-kráčuje důsledně plnění formálních předpisů a usiluje o zážitek osob-ního styku s Bohem. V islámu se tradují vyprávění o hledáčích Boha a zkušených mistrech, kteří dosáhli nejvyššího stupně

STANOVISKO KE KÁHIRSKÉ KONFERENCI

1. 10. 1994 *L'Osservatore Romano*

Ve čtvrtek 29. září odpoledne Evropský parlament shromážděný ve Štrasburku schválil rezoluci o výsledcích Káhirské konference.

Text (rezoluce) přijímá za své *mnoho kladných bodů*, k nimž dospěla zmíněná konference. Tyto body přesvědčily Sv. stolec natolik že - jak je známo - přistoupil, s několika důležitými výhradami, k akčnímu plánu této konference.

Rezoluce též zdůrazňuje *základní úlohu ženy* v rozvojovém procesu. Uvědomuje si též, že stále více *roste chudoba*, tvrdí, že průmyslově vyspělé státy *nejen musí uznat svou zodpovědnost*, nýbrž musí se také *snažit nahradit způsobené škody a dospět k vytvoření vyváženého, rovnoprávného a udržitelného světa*.

Nepochopitelná se však jeví kritika vůči Sv. stolci, že totiž prý se mu podařilo

odchýlit v Káhiře celkovou diskusi od rozvojových problémů a od otázek přelidnění. Je *všeobecně známo*, že Sv. Stolec *důrazně a opakovaně vytýkal*, že *závěrečný dokument (konference) věnuje příliš místa demografickým* otázkám na úkor těch, jež se týkají solidarity ve prospěch většího rozvoje.

Bohužel rezoluce, jak se zdá, opakuje individualistické zaměření, jež Sv. stolec ze své strany považuje za příčinu nerovnoměrného rozvoje. *Tento postoj proniká celým textem (rezoluce), jenž neuznává hodnoty představené rodinou jako ústřední buňku společnosti, ani zodpovědné rodičovství a nepředvídá žádnou solidaritu v případech nežádoucího mateřství*.

Nezávislost a sebeurčení jednotlivce nakonec tedy odsunují oprávněné požadavky prostředí, v němž jednotlivci žijí, počínaje právě rodinou.

Rezoluce spojuje postoj Sv. stolce se stanoviskem islámských integristů a omezuje ho, přijímá toto nepodložené tvrzení jako své heslo a nechce uznat, že se Sv. stolec v tomto případě setkal s přesvědčeným souhlasem i uvnitř některých evropských států, že ho v tom podporovaly vlády neislámských zemí a že jeho názory sdílely i vlivné islámské neintegralistické kruhy.

Evropa kultury, hodnot, civilizace, náboženství a ducha se zcela jistě neztotožňuje s různorodou většinou poslanců evropského parlamentu, kteří včera schválili tuto trapnou rezoluci.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon/fax 068/52 228 03. Zástupce šéfredaktora Dr. Radomír Malý, Pionýrská 19, Brno, PSČ 602 00; telefon 05/75 88 67. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.

Odesílatel:
Matice cyrilometodějská s.r.o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

Novinové výplatné

Poštovné úvěrováno

